

Arrest

nr. 28 311 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CLAES loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 juni 2006 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 maart 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *"Volgens uw verklaringen bent u een Sri Lankaanse van Tamil-origine, geboren in Maradana (district Colombo) en woonachtig te Colombo. In 2003 ging u naar een huwelijk in Muhamalai in Tamilgebied waardoor "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) te weten kwam dat u in Colombo woonde. Vanaf dan kwam een zekere Siva met andere "LTTE-ers" naar uw huis om er enkele dagen te verblijven. In januari 2006 vroeg Siva u om lid te worden van "LTTE" en een training in Vanni te volgen om nadien als spion en zelfmoordterrorist in Colombo te opereren. In uw buurt wonen veel Singhalezen die deze bezoeken aan uw huis verdacht vonden. Op 30 april 2006 en een laatste maal op 2 mei 2006 kwam de politie naar uw huis om een controle uit te voeren. De ochtend van 2 mei 2006 was Siva nog een laatste maal naar uw huis*

gekomen. Omdat de algemene toestand in Sri Lanka verergerde en omdat u bevreesd was voor Siva besloot u om Sri Lanka in mei 2006 te verlaten. Via Mumbai en Moskou kwam u op 6 juni 2006 in België aan en vroeg u hier op dezelfde dag asiel aan. Uw vader zou ondertussen overleden zijn en uw moeder naar Jaffna verhuisd zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart en een overlijdensakte van uw vader voor.”

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekster voert het volgende aan: *“De bestreden beslissing schendt de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.*

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

3. Verzoekster verklaart per *“vliegtuig, maatschappij onbekend”*, via India naar Moskou te hebben gereisd en vandaar met *“diverse auto’s”* naar België (Verslag DVZ, 22 juni 2006, p.12). Verzoekster zou gereisd hebben met een vals paspoort en onder het voorwendsel dat ze de echtgenote was van de smokkelaar die haar begeleidde. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster geheel onwetend is inzake de identiteitsgegevens die in het vals paspoort vermeld werden en naast de voornaam Fathima zelfs noch de volledige naam, noch de nationaliteit en geboortedatum kende, en evenmin wist of het paspoort van een foto voorzien was. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. In casu moet benadrukt worden dat verzoekster beweert gevlucht te zijn om te ontsnappen aan een gedwongen rekrutering door het LTTE en dat zij geen problemen kende met de Sri Lankaanse overheden. Verzoekster licht bijgevolg niet toe

waarom zij een dergelijke clandestiene en dure illegale reis diende te ondernemen terwijl ze veiliger en goedkoper legaal kon reizen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, haar illegale reisweg en de onmogelijkheid om een paspoort voor te leggen.

4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan het voorgehouden asielrelaas en wijst op verschillende tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in verzoeksters opeenvolgende verklaringen. *“Zo zijn in eerste instantie uw verklaringen over hoe de manier waarop u te weten bent gekomen dat Siva behoorde tot de “LTTE” niet eensluidend te noemen. In het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dat hij zijn “LTTE”-lidkaart toonde (zie gehoorverslag CGVS 10/11/2006, p. 3), terwijl u in het daarop volgende gehoor voor het CGVS verklaarde dat hij een logo met het tijgerembleem op zijn kledij had (zie gehoorverslag CGVS 8/1/2009, p. 4). Voorts repte u in het eerste gehoor voor het CGVS, in tegenstelling met het tweede gehoor, met geen woord over het feit dat u zou worden opgeleid tot zelfmoordterroriste (zie gehoorverslag CGVS 8/1/2009, p.4). In het eerste gehoor werd nochtans ook gevraagd wat u zou moeten doen, u verklaarde enkel dat u een training zou moeten volgen en bij de “intelligence” zou worden ingelijfd (zie gehoorverslag CGVS 10/11/2006 p. 4). Het verschil tussen louter medewerkster (spionne) van “LTTE” en zelfmoordterroriste is van essentieel belang bij de beoordeling van uw ingeroepen vrees. Het is in casu dan ook onbegrijpelijk dat u hier tijdens het eerste gehoor niet over sprak. Voorts verklaarde u in uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS, dat de “LTTE” voor het laatst naar uw huis kwam op 2 mei 2006 (zie gehoorverslag CGVS 8/1/2009, p. 4 en gehoorverslag CGVS 10/11/2006, p. 5), terwijl u expliciet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat na 22/04/2006 niemand meer van “LTTE” is gekomen (zie gehoorverslag DVZ, p. 14). Bij confrontatie hiermee tijdens het gehoor op 10/11/2006 gaf u hiervoor geen verklaring (zie gehoorverslag CGVS 10/11/2006 p. 5). Voorts is het weinig geloofwaardig dat Siva zonder veel van uw achtergrond te weten in Colombo naar uw huis zou komen om u ervan te overtuigen om het “LTTE” te vervoegen. Zo verklaarde u in het eerste gehoor op het CGVS dat Siva aanvankelijk speciaal naar uw huis kwam om er te logeren omdat in een lodge een groter risico bestaat op politiecontroles (zie gehoorverslag CGVS 10/11/2006, p.3). Doch verder uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u enerzijds in een wijk verbleef waar ook veel Singhalezen woonden en dat na het bezoek van Siva ook uw huis diverse keren door de politie werd doorzocht (zie gehoorverslag CGVS 8/01/2009 p. 6). Er kan bijgevolg aangenomen worden dat uw huis door de Srilankaanse autoriteiten in de gaten werd gehouden. In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet geloofwaardig dat Siva het risico nam om zelfs na het afspringen van het vredesbestand nog naar uw huis te komen om u ervan te overtuigen bij “LTTE” te vervoegen, temeer daar u noch uw familieleden geen enkele band hadden met “LTTE” (zie gehoorverslag CGVS 10/11/2006 p. 4). Het is ook niet duidelijk waarom u zo belangrijk zou zijn voor “LTTE”. Uw verklaring daarvoor was dat u Singhalees sprak, doch dit is niet echt overtuigend te noemen aangezien er wel meer Tamils zijn die ook Singhalees spreken. Colombo is immers een multiculturele stad waar duizenden Tamils wonen. Dat u precies werd gekozen omdat Siva u eens op een huwelijksfeest in Tamil-gebied was tegengekomen is niet overtuigend. Voorts dient uw ingeroepen vrees voor Siva en “LTTE” ook danig te worden gerelativeerd. Zo kreeg u volgens uw verklaringen voor het CGVS voor het laatst een bezoek van Siva op 2 mei 2006. Toch bleef u nog tot aan uw vertrek uit Sri Lanka op 15 mei werken, dit niettegenstaande u verklaarde dat “LTTE” u zou vermoorden omdat u niet met hen wou samenwerken (zie gehoorverslag 8/01/2009 p. 8). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen rond uw contacten met “LTTE”, en evenmin aan uw vrees voor vervolging door “LTTE” omdat u weigerde met hen samen te werken.”*

4.1. Met betrekking tot “Siva” licht verzoekster toe *“dat de eerste keer dat Siva naar haar huis kwam, hij geen uniform droeg en dat hij haar zijn lidkaart toonde. Tijdens het tweede gehoor vroeg de dossierbehandelaar hoe verzoekster wist tot welke groepering van de LTTE Siva behoorde en waaruit zij dit kon afleiden. Hierop antwoordde verzoekster dat zij dit zag aan het tijgerembleem op Sivas uniform zoals afgebeeld op de lidkaart die hij haar toonde.”*

4.2. De Raad stelt vast dat hoewel het gehoorverslag een hiaat bevat daar het slechts vermeldt *“Hoe wist u dat hij lid was van Prabakaran? Was tijger als logo op”* en geen nadere locatie specificeert (gehoorverslag 8.01.2009, p.4). Aangezien verzoekster er terecht op wijst dat in het eerste verhoor gevraagd werd naar het lidmaatschap van Siva van het LTTE, en in het tweede verhoor naar zijn toebehoren tot een subdivisie van het LTTE dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen twee verschillende vragen stelde en verzoeksters verklaringen op dit punt derhalve niet klaarblijkelijk tegenstrijdig zijn.

5. Verzoekster stelt *"m.b.t. het feit dat verzoekster tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat LTTE voor het laatst naar haar huis kwam op 22 april 2006 en in de daar opvolgende gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat het laatste bezoek plaatsvond op 2 mei 2006. Verzoekster wenst hierbij op te merken dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een heel andere aard is dan dat bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De gehoren in de ontvankelijkheidsfase van de procedure waren er enkel op gericht te bepalen of verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was. Er mag verzoekster dus niet verweten worden dat zij gedurende de verhoren bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen meer en andere verklaringen gegeven heeft dan tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster wenst hieraan toe te voegen dat zij tot tweemaal toe hetzelfde verklaard heeft voor het Commissariaat-generaal." (...)* *"M.b.t. het feit dat verzoekster pas in het tweede gehoor vermeldde dat het mogelijk was dat LTTE haar wou opleiden als zelfmoordterroriste verklaart verzoekster dat algemeen geweten is dat LTTE mensen rekruteert om te fungeren als informant of zelfmoordterrorist of beiden. Bovendien zorgt het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, volgens de Raad van State, niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker (Raad van State, 7 augustus 2007, nr. 173.899)".*

5.1. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Daargelaten de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de tijd heeft gekregen om haar relaas uiteen te zetten, biedt de wijze waarop een verhoor wordt geleid, hoe dan ook geen verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 24 maart 2004, nr. 129.658). De loutere bewering dat het algemeen geweten zou zijn dat het LTTE mensen rekruteert kan de omissies en tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen bovendien bezwaarlijk vergoelijken. Het is redelijk van verzoekster te verwachten dat zij een dermate belangrijk en doorslaggevend element als de rekrutering als zelfmoordterroriste, spontaan en onmiddellijk aanvoert. Het betreft immers een uitzonderlijk levensbedreigende kwestie die niet kan worden vergeten indien het zich daadwerkelijk voordoet. Verzoeksters gewijzigde verklaringen kunnen niet overtuigen.

5.2. Verzoekster stelt met betrekking tot haar rekrutering door het LTTE *"dat haar ouders afkomstig zijn van Velvettithurai, een vissersdorp aan de noordoostkust van Sri Lanka, Velupillai Prabhakaran, de oprichter van de LTTE, werd in dit dorp geboren. Omdat mensen die van dit dorp afkomstig zijn meestal verbonden zijn met LTTE veronderstelde Siva dat de familie van verzoekster hem steun zou bieden. Verzoekster kon de LTTE van dienst zijn omdat zij zowel het Tamil als het Singhalees machtig is. De overgrote meerderheid van de Tamilbevolking spreekt geen Singhalees. Bovendien was verzoekster geregistreerd in Colombo. Deze twee factoren maakten dat verzoekster kon gaan en staan waar ze wilde. Verzoekster zou dus een goede aanwinst zijn als spionne of zelfmoordterroriste in Colombo."*

5.3. Verzoekster gaat eraan voorbij dat er een fundamenteel verschil is tussen een rekrutering als informant of tolk en een rekrutering als zelfmoordterroriste en dat deze profielen geenszins overlappen. Overigens komt niet geloofwaardig over dat het LTTE iemand als informant rekruteert die niet geheel betrouwbaar achter hun doelstellingen staat. Het is immers niet logisch dat het LTTE iemand zou rekruteren voor een zelfmoordactie omwille van diens linguïstische capaciteiten. Verzoekster toont evenmin aan dat ze deze kwaliteiten bezit die voor de LTTE-acties nuttig en dienstig zijn en deze niet in gevaar brengen. Verzoekster toont niet aan een bijzondere band te hebben met het LTTE, noch te behoren tot een groep mensen die zich tot de dood zouden opofferen voor de LTTE-zaak. Dat verzoekster ondanks de herhaaldelijke benaderingen en bedreigingen niet onmiddellijk vluchtte

ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees. Verzoeksters beweerde rekrutering komt verzonnen voor.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst op “landeninformatie” en stelt dat hieruit “*blijkt dat verzoekster wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade wanneer zij terug zou moeten keren naar Sri Lanka, Colombo. Het intern gewapend conflict in Sri Lanka is zich aan het uitbreiden. Het aantal aanslagen buiten LTTE gebied is toegenomen, er werden geregeld aanslagen gepleegd in en rond Colombo. Tegenpartij beweert dat de meerderheid van Tamilbevolking in Colombo geen reëel risico loopt op willekeurige ontvoeringen en moorden, Uit onderstaande landeninformatie blijkt nochtans dat Tamils in Colombo specifiek zeer kwetsbaar zijn voor ontvoeringen en moorden. Verzoekster heeft in dit geval zowel problemen met de LTTE zelf (aangezien ze weigert zich bij hen aan te sluiten), als met de overheid (gezien de politiecontroles na het langskomen van Siva).*”

7. Het EHRM heeft in NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27) de situatie in Colombo nader onderzocht, erkent dat deze verslechterde met de daaraan verbonden toename van mensenrechtenschendingen. Het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 sluit niet uit dat voor de toepassing van artikel 3 EVRM individualisering in *extreme gevallen* [eigen benadrukking] van geweld niet steeds noodzakelijk is, maar concludeert anderzijds dat in casu de intensiteit van het geweld niet noopt tot dergelijke conclusie van algemeen risico voor alle Tamils die naar Sri Lanka terugkeren. Het Hof benadrukt in casu de individualiseringsvereiste.

8. Verzoekster is afkomstig uit Colombo, was er geregistreerd en verklaarde er gewoond te hebben sinds haar geboorte en had geen problemen met de overheid (gehoorverslag CGVS, 10.11.2006, p.2). Uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Colombo volledig onder regeringscontrole valt en de algemene situatie er voldoende veilig is en dat de autoriteiten een duidelijk onderscheid maken tussen Tamils naargelang hun afkomst uit verschillende regio's van het land en “*dat het vooral Tamils van buiten Colombo zijn die geïdende worden*”. De door verzoekster neergelegde informatie doet hieraan geen afbreuk en wijst er tevens op dat de autoriteiten een onderscheid maken naargelang het profiel van de Tamils (UNHCR POSITION ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA, p. 9 – 10). Verzoekster staat niet in de specifieke negatieve aandacht van haar overheid. Zij toont niet aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

9. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan kon worden door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.

11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK